

vel ikke ville udeblive, og det vil derfor formodentlig kunne blive en meget vidtstrakt Finanslovbehandling, om vi skulde blive ved med den storpolitiske Diskussion. Jeg skal derfor i det hele og store holde mig til det saglige.

Skønt jeg ellers kunde have Lyst til at henvende mig til adskillige af de Herre, som have haft Ordet forud for mig, skal jeg nøjes med at gøre det ganske kort til et Par enkelte. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kom i sine Udtalelser forleden Dag ind paa en Lovprisning af Socialismen og et Angreb paa Arbejdsgiverne, som jeg her finder Anledning til at imødegaa. Naar jeg efter Fortrykket med den højtærede Formands Tilladelse oplæser nogle Linier, ville de Herre forstaa, hvad jeg agter at angribe. Det ærede Medlem siger saaledes: „De Uroligheder, de Strejker, de Lockoutrusler o. s. v., som vi have levet under i den sidst forløbne Sommer, ville ganske sikkert gentages, maaske i en nær Fremtid. Ingen ved, naar de kunne komme igen, og det er sikkert nok, at saa længe vi leve under det System, hvorunder Produktionen nu foregaar, ville Strejker, Arbejdsstandsninger, Lockouter og Arbejdsløshed være uadskillelige Ledsagere af den kapitalistiske Udbytning, hvorunder vi leve. Naar det skal være tilladt det ene Menneske saa hensynsløst, som han kan komme efter det, at udbytte det andet, maa vi finde os i, at vi hvert Øjeblik staa for Katastrofer som den, vi nylig undgik. Hvis man derfor vil søge Midler herimod, er der ganske sikkert ikke andet Middel end at gaa den Vej, Socialdemokratiet anviser, gaa bort fra den Samfundsordning, vi have nu, og indføre Socialismen. Først da kunne vi vente, at vort Erhvervsliv vil foregaa under en fredelig og rolig Udvikling.“

Denne Udtalelse om Udbytningen i det store og hele fra Arbejdsgivernes Side lige overfor Arbejderne, kan jeg paa ingen mulig Maade underskrive, lige saa lidt som jeg kan anerkende det berettigede i Troen paa, at vi først skulde komme ind i lykkelige Samfundstilstande den Dag, vi kom ind under den socialdemokratiske Stat. Jeg har ikke Lov til at bestride det ærede Medlems Ret til at have den Opfattelse af dette Spørgsmaal, som han har, men enhver Mand kan paa den anden Side have sin derfra forskellige Opfattelse, og det falder mig svært at tro, at virkelig nogen Mand kan mene, at vi skulde komme under lykkeligere Samfundsforhold under en

socialdemokratisk Statsførelse end under den Statsførelse, vi have for Øjeblikket. Jeg maa absolut protestere mod det meget kraftige Udtryk, at der finder Udbytning af Arbejderne Sted fra Arbejdsgivernes Side, idet de Tilfælde, der kunne fremvises af den Art, vel ere saa faa, at de ikke kunne spille nogen nævneværdig Rolle, og saa faa, at man ikke har Lov til at fremføre dem paa den af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds anvendte Maade.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa den store Kineserfrygt. Jeg tror, det er at male Fanden paa Væggen. Jeg tror ikke, der herhjemme i Virkeligheden er den Interesse for at faa Kinesere frem som Arbejdere i vort Landbrug. Jeg tror ogsaa — desværre —, at den fremadskridende Opgangsperiode, vi have haft i de senere Aar, maa i Løbet af kortere eller længere Tid — vist ikke meget lang Tid — resultere i en Tilbagegangsperiode, og jeg tænker, at vort Landbrugs Indehavere ere forstandige og kloge nok til at kunne skaffe sig Arbejdere paa anden Vis end ved, at der her i Landet skulde indføres Kinesere. Jeg har heller ingen Sinde hørt nogen udtale en saadan Plan for Alvor, men kun som et Skræmmebillede, det er, som jeg sagde, at male Fanden paa Væggen.

Ud over dette skal jeg lade disse Udtalelser ligge og henvende mig med et enkelt Ord til det ærede Medlem, som talte i Dag, det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe). Det ærede Medlem har i en meget lang Tale fremdraget gruopvækkende og haarrejsende Skildringer fra vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter, og jeg tror, det ærede Medlem kan være sikker paa, at der her i Tinget ikke findes et eneste Medlem, som ikke føler med ham i den Retning, og som ikke vil være med til ad alle Veje og ved alle Midler at arbejde for, at man kommer bort fra saadanne Forhold, som bleve omtalte af det ærede Medlem, selv om Forholdene skulde være betydelig mindre slemme end det, der blev fortalt af ham. Naar jeg opholder mig ved denne Sag, er det, fordi jeg mener, at selv om det ærede Medlem har handlet ud fra sin Iver og ud fra den Interesse, han har for denne Sag, og ud fra den bedste Villie, er det vistnok alligevel uheldigt, at denne Sag fremdrages saaledes, som det er gjort ikke blot her i Tinget, men ogsaa i alle Landets Blade. Naar man undersøger den Slags Sager og finder, at der er saa megen Raaddenskab,